Historia

Lubliniec powstał wokół zamku myśliwskiego i kaplicy, które około 1272 roku zbudował książę Władysław Opolski. Na miejscu dawnej kaplicy wybudowano później dzisiejszy kościół parafialny pod wezwaniem świętego Mikołaja.
Legenda głosi, że władca wielokrotnie przybywający na te tereny w celach łowieckich wypowiedział słowa „Lubi mi się tu być”. Od tego zdania wzięła się nazwa miasta Lublin, lecz w późniejszym czasie celem odróżnienia od Lublina małopolskiego przyjęto nazwę Lubliniec.
Za rządów Bolesława Opolskiego (1281-1313) osada otrzymała prawa miejskie. Miasto położone na szlaku prowadzącym z Siewierza do Olesna utrzymywało ożywione stosunki handlowe, pośrednicząc w wymianie między Małopolską, a Śląskiem. Uzyskało ono również przywilej wyłącznego warzenia piwa dla okolicznej ludności w promieniu jednej mili (około 7 km). W początku XV wieku Lubliniec miał zaledwie około 200 mieszkańców. Do jego szybszego rozwoju przyczyniły się nowe przywileje, nadane w 1500 roku przez Jana Opolskiego. Książę nakazał wówczas sprzedawać w okolicznych karczmach piwo tylko z Lublińca, zezwolił na urządzanie targów tygodniowych i dwóch dorocznych jarmarków na bydło, ofiarował miastu wioskę Steblów i zezwolił na osiedlanie się w nim rzemieślników.

W następnych latach zaczęły powstawać w Lublińcu cechy:

1502 - przywileje cechowe dla tkaczy,
1585 - przywileje dla kowali
1587 - cech płócienników
1608 - cech rzeźników
1612 - cech kuśnierzy
1648 - cech krawiecki
1653 - cech piekarzy
1668 - (przywileje od króla polskiego Jana Kazimierza) cech szewców

Duże znaczenie dla Lublińca miało uzyskanie w 1776 roku na mocy umowy z hrabią von Schlegendorf lasu wielkości 5203 morgów (około 1300 ha), który dostarczał drewna na potrzeby mieszkańców, a także stał się miejscem wypoczynkowym.

Lubliniec zdołał również zachować pełne prawa miejskie w okresie, gdy wiele innych miast śląskich spadło do rzędu tzw. miasteczek targowych.

W 1812 roku właściciel dóbr lublinieckich Franciszek Grotowski zapisał w testamencie swój majątek na utrzymanie zakładu wychowawczego dla sierot bez różnicy stanu i wyznania. Grotowski zmarł bezpotomnie w 2 lata później, jego żona umarła w 1826 roku, a w 1832 roku sprzedano dobra lublinieckie hrabiemu Renardowi dla uzyskania funduszów na budowę zakładu. Rozpoczęła się ona jednak dopiero w 1843 roku, zaś uroczyste otwarcie zakładu wychowawczego nastąpiło na jesieni 1848 roku. Do początków XX wieku zakład opuściło około 900 wychowanków, z których wielu obrało później zawód nauczycielski.

W 1893 roku władze prowincji Śląskiej zakupiły również dawny zamek lubliniecki i założyły tam szpital dla ubogiej ludności na 340 łóżek. W latach 1895-1896 został on przekształcony w istniejący dotychczas zakład psychiatryczny.

Jeszcze w roku 1756 Lubliniec liczył zaledwie 676 mieszkańców, ponad sto lat później w 1861 r., 2369 mieszkańców. W następnych dziesięcioleciach motorem rozwoju miasta okazał się rozwój kolejnictwa, a wraz z nim handlu, rzemiosła i drobnego przemysłu.
Lubliniec stał się ważnym węzłem komunikacyjnym liczącym w 1914 r. około 5 tyś. Mieszkańców i posiadającym połączenie z miastami przemysłowymi Górnego Śląska, Opolem, Poznaniem, Wrocławiem, Częstochową. Jest też siedzibą władz administracyjnych powiatu.
W latach międzywojennych wybudowano w mieście rzeźnię miejską, przebudowano lokalną elektrownię. Funkcjonowały tutaj istniejące jeszcze przed I wojną: przędzalnia wełny (własność firmy "Union Textile" w Częstochowie), tartak parowy, fabryczka maszyn rolniczych i odlewnia żeliwa Piotra Szwarca oraz inne jeszcze mniejsze zakłady.
W Lublińcu stacjonował 74 Górnośląski Pułk Piechoty zasłużony w walkach wojny obronnej 1939 roku.
Mimo 740-letniej historii w samym mieście zachowało się niewiele zabytków.

-
-
-
-

- Udostępnij
- Drukuj
- PDF